

La música, la pau i la identitat

Amb motiu del 50 aniversari de la presentació a l'ONU de l'Himne que va fer el musicòleg Pau Casals hem volgut commemorar aquesta efemèride que va tenir una significació mundial molt important en defensa de la pau i de la cultura i la identitat catalana. Casals també es va implicar amb Mallorca tant amb la seva presència com amb les seves composicions.

50 anys del «Jo sóc català» de Pau Casals a les Nacions Unides

↪ Josep Maria Figueres *

El 24 d'octubre de 1971 el secretari general de les Nacions Unides U Thant lliurava, després d'un memorable concert amb Bach de protagonista, i de l'estrena de

l'Himne a les Nacions Unides, la Medalla de la Pau en el marc de la gran sala de l'Assemblea General al famós violoncel·lista vendrellenc Pau Casals.

El músic, emocionat, pronuncia aquelles cèlebres paraules «Sóc català» i va parlar de la seva mare i de la pau, també d'una Catalunya oprimida per Espanya. Natural-

ment a l'Estat aquestes paraules foren censurades encara que hi hagués la llei de premsa del franquista Fraga Iribarne ministre d'Informació' (avui de ser 'Censura' tanmateix). I 30 estacions televisives i la premsa, igual com en els concerts del 1963 i 1958, era la tercera vegada que Casals tocava en aquella immensa sala, se'n feren ressò. L'art de la música, la paraula de la justícia, la voluntat de pau, l'amor a la humanitat, tot s'encarnava en aquell vellet, havia nascut el 1876, ple de vitalitat i amb unes ganes de treballar pels seus ideals com qualsevol jove. U Thant se'l

mirava encuriolit i paternalment, les ovacions, hagueren de dir els corresponents, foren una ovació inacabable i fou sens dubte un dels moments estel·lars de la catalanitat.

A YouTube, al web dels seus editors com Enciclopèdia Catalana o la mateixa Generalitat hi ha recursos i textos. És de remarcar el documental sobre la seva vida en deu minuts, deu episodis d'un minut cadascun en una sintètica aportació vital del que fou una de les personalitats més singulars del segle XX i indiscutiblement un dels músics més genials. La seva humanitat fou el detonant i raó del reconeixement amb una medalla bonica, la de la pau, i que enlairés la bandera de la concòrdia. Ell exiliat de per vida, del 1939 fins a la mort el 1973. Les Nacions Unides l'honoraren com fan moltes viles i ciutats d'arreu pels valors que representa.

* Professor de Periodisme i Comunicació